

ΕΣΘΗΡ ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΙΑ.

[Μετ'άφρασις ἐκ τῆς Τραγωδίας Ἐσθήρ
τοῦ Γάλλου Ῥακίνου.]

Ἐσθήρ.

ΤΗΝ ἀτυχίαν ἔμαθεν Ἀνατολή καὶ Δύσις
Τῆς ἀλαζόφρονος Ἄστιν, τῆς πρῶν βασιλίσσης,
Ὅτε ἀπ' ἄσθεστον θυμὸν ἀνάψας κατ' ἐκείνης
Καὶ θρόνου τὴν ἀπέβαλεν ὁ βασιλεὺς καὶ κλίνης.
Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπέσπασε καὶ τοῦ νοδὸς ταχέως·
Ἐδέσποσεν ἐπὶ πολὺ αὐτῇ τοῦ βασιλέως·
Καὶ τὴν ἐπὶ ῥοίαν αὐτῆς διὰ νὰ καταβάλη,
Τὴν προσοχὴν του ἔπρεπε νὰ προσηλώσῃ ἄλλῃ.
Ἄνδρες πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐξῆλθον ἔρευνῶντες,
Κ' ἐπέστρεψαν εἰς τὴν αὐλὴν, ἀπάσας διεθόντες
Τὰς ἀναμέσον τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ἑλλησπόντου χώρας.
Εἰς Σούσα τότε εἶδομεν τὰς Αἰγυπτίους κόρας,
Παρθένους ἕως καὶ Σκυθῶν καὶ Πάρθων συνελθούσας,
Τὸ σκῆπτρον, τὸ στεφάνωμα τοῦ κάλλους, ἀπαιτούσας.
Διῆγον τότε ἄγνωστος εἰς κεκλεισμένον δῶμα
Ἰπὸ τὸ ἄγρυπνον ἐγὼ τοῦ Μαρδοχαίου ὄμμα·
Ὁ θάνατος μ' ἐστέρησε πατέρα καὶ μητέρα,
Ἀλλὰ θανόντος ἀδελφοῦ οἰκτεῖρων θυγατέρα
Ὁ Μαρδοχαῖος μ' ἔλαβε, καὶ τόπον αὐτὸς μόνος
Μοὶ ἀνεπλήρωσε πατρός, μητρὸς καὶ κηδεμόνος.
Ἐν τούτοις ὅμως ἔθλιβεν αὐτὸν καὶ ἀνησύχει
Νυχθημερὸν ἢ λυπηρὰ τῶν Ἰουδαίων τύχη,
Καὶ εἰς τὰς ἀδυνατάς μου ἐπιστηρίζων χεῖρας
Τὴν λύτρωσιν τοῦ Ἰσραὴλ, βασιλικῆς πορφύρας
Ἐλπίδας μοὶ ἐνέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὰς κρυφίας
Βουλὰς του πλήρης ἤκουον καὶ τρόμου κ' εὐπειθείας.
Ἦλθον ἐδῶ, πλὴν κρύπτουσα καὶ γένος καὶ πατρίδα·
Τίς γλώσσα νὰ διηγηθῇ τὰ ὅσα τότε εἶδα;
Τὰς σκευωρίας γυναικῶν τοσοῦτων ἀντιπάλων,
Ὅποσά κρίνουσ' ἑαυτὰς βελτίονας τῶν ἄλλων,
Καὶ ἀξιοῦσαι τὸ λαμπρὸν τῆς μοναρχίας στέμμα,
Τ' ὀριστικὸν ἐπρόσμενον τοῦ βασιλέως βλέμμα;
Ἐκάστης ἦσαν ἴδιαι καὶ ψῆφοι καὶ φατρία·
Λαμπρότητα καταγωγῆς ἐπρόβαλλεν ἡ μία,
Ἐξήντλει τῆς κομμωτικῆς τὴν δύναμιν ἡ ἄλλη,
Μὲ λάμπιν κάλλους ἐκυτὴν διὰ νὰ περιβάλῃ·
Ἐγὼ δ' ὡς μόνην μου στολὴν καὶ μόνην προστασίαν
Δακρύων εἰς τὸν Οὐρανὸν προσέφερον θυσίαν.
Ὅποτε δὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ κραταίου ἐδέχθην,
Ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ μονάρχου προσηνέχθην.
Τὴν τῶν ἀνάκτων θέλησιν εἰς χεῖράς του βαστάζει,
Καὶ τὸν ἀθῶον τὴν ψυχὴν ὁ Κύριος δοξάζει,
Τὴν ἐπηρμένην ταπεινῶν ὀφρῶν τοῦ ἀλαζόνος.
Τὸν θαυμασμὸν ἐπέσπασε ἐγὼ τοῦ Ἠγεμόνος·
Μ' ἐκύτταζεν ἐπὶ πολὺ ἐν σιωπῇ βαθεῖα,
Καὶ χεῖρ εἰς τὴν καρδίαν του ἐνήργει τότε θεία,
Ἡ χεῖρ ἥτις ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν στάθμην εἶχε κλίνει.
Μὲ βλέμμα, ὅθεν ἔρρεε γλυκύτης καὶ γαλήνης,
Μὲ λέγει τέλος, « Ἄνασσα γενοῦ! » κ' ἡ δεξιὰ του
Τὸ μέτωπόν μου ἔστυψε μὲ τὸ διάδημά του.
Βουλόμενος ὁ βασιλεὺς νὰ δείξῃ ἔτι μᾶλλον
Τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ τὸ υπερβάλλον,

Τοὺς μεγιστᾶνας διψιλῶν ἐπλήρου δωρημάτων,
Καὶ εἰς τοὺς γάμους, τοὺς λαοὺς ἀπὸ χωρῶν ἐσχάτων
Τοῦ βασιλέως εἴλκευ ἡ μεγαλοδωρία.
Ἄλλ' ὅτε παντοῦ ἐθαλλον συμπόσια μυρία,
Ὅτε ἠθύμ', ἠγάλλετο κ' εὐφραίνεται ὁ λαὸς μου,
Ὅποια ἦτον ἐν κρυπτῇ ἡ θλίψις, τ' ὄνειδός μου!
Ἐσθήρ, σὺ φέρεις, ἔλεγον, ἐσθῆτα ἐκ πορφύρας,
Τῆς ἡμισείας γῆς κρατεῖς τὸ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας,
Καὶ τῆς ἁγίας πόλεως τὰ τεῖχη κρύπτει γλῶσση,
Ὅφεις οἰκοῦσι τὴν Σιών καὶ ὀράκοντες πυρπνόοι,
Καὶ βλέπει αὐτῇ τοῦ ναοῦ τὰς πέτρας ἐσπαρμένας,
Καὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ τὰς ἐσοτὰς παυμένας!
Ἐν τούτοις ὅμως ἡ ποθὴ τοῦ ἀτυχοῦς μου γένους
Τὸν οἶκόν μου ἐπλήρωσεν ἀπὸ Σιών παρθένους·
Ἄθῶα ἄνθ' εἰς τὰς πνοὰς τῆς τύχης ἀφειμένα,
Εἰς χώραν ξένην, ὡς ἐγὼ, μεταπεφυτευμένα.
Εἰς μέρος ὅπου ὀφθαλμὸς δὲν εἰσχωρεῖ βεβήλου,
Πρὸς μὲρφωσίν των δαπανῶ τὰς ὥρας μετὰ ζήλου·
Τὸν ὄγκον φεύγουσα συχνὰ τοῦ διαδήματός μου,
Καὶ τὰς ματαίας κ' ἐπαχθεῖς τιμὰς τοσοῦτο κόσμου,
Ἐρχομ' ἐδῶ· ἐνώπιον τοῦ Πλάστου ταπεινοῦμαι,
Καὶ ἄγνωστος καὶ ἀφανὴς νὰ ἦμ' εὐχαριστοῦμαι.
Τὸ γένος των ἀπόκρυφον εἰς πάντα Πέρσῃν μένει·
Θὰ τὰς καλέσω· Ἐλθετε, ἀγνόταται παρθένοι,
Τῆς δουλικῆς μου ἄλλοτε δαιτὸς συνδαιτυμόνες,
Τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰακώβ βλαστήματα καὶ κλῶνες!

[Τῶν παρθένων ὁ χορὸς εἰσέρχεται ἄδων ἐκ πολλῶν
ἄμα διαφόρων μερῶν.]

Γλαυκία, (φίλη τῆς Ἐσθήρ.)

Βαβαί! τί σμῆνος καλλονῶν κοσμίων καὶ ἀθῶων
Ἄπανταχόθεν κύκλω μου προκύπτουσιν ἀθρόον!
Ποῖον ἐρύθημα αἰδοῦς ἐπὶ τὰ πρόσωπά των!
Εὐτύχει, ἔρειςμ' ἀγλαδὸν ἐλπίδων γλυκυτάτων!
ὦ! εἶθε ἡ ἀθῶα σου νὰ φθάσῃ θρηνηδία
Εἰς οὐρανὸν ὡς καθαροῦ λιθάνου εὐωδία,
Ἐλισσομένη ἄνωθεν τοῦ θυμιατηρίου!
Εἶθε κατέλθῃ ἐπὶ σὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου!

Ἐσθήρ.

Ἐκ τῶν ἁσμάτων ἄσατε ἐκείνων, ὦ παρθένοι,
Ἐν οἷς μετὰ τῶν θρηνῶν μου πολλαίς ἐνοουμένη
Ἡ λιγυρὰ ὑμῶν φωνὴ τῆς ἀτυχοῦς ἀρχίζει
Σιών τὰς τύχας νὰ θρηνηῖ καὶ νὰ πανηγυρίζῃ!

Ἰσραηλίτις παρθένος ψάλλουσα μόνη.

Ποῦ ἡ προτέρα δόξα σου, Σιών, καὶ ποῦ ἡ φήμη;
Ἐθαύμαζε τὴν λάμπιν σου κ' ἠπόρ' ἡ οἰκουμένη·
Σωρὸς κατήνητας σποδοῦ, καὶ μόνον διαμένει
Τοῦ τόσο μεγαλείου σου ἡ τεθλιμμένη μνήμη!

Ἐφθανες ἄλλοτε, Σιών, εἰς ὕψος τοὺς ἀστέρας·
Ἄλλ' εἰς τοῦ ἄδου τὸν βαθὺν βυθὸν ἐταπεινώθης νῦν!
Ἄς ἀπολέσω τὴν φωνήν,
Ἄνισως ἕως οὗ τὸ φῶς ὄρω τὸ τῆς ἡμέρας
Εἰς τῆς πικρᾶς σου πτώσεως τοὺς θρηνοὺς δώσω πέρας!

Ἄπας ὁ Χορός.

Ἰορδάνου βρέματα καὶ πεδιάδες!
 Βουνὰ ἱερὰ, δεινρόφυτοι κοιλάδες,
 Ἄπο τόσα θαύματα ἠγιασμένοι!
 Ἄπο τῶν πατέρων μας τὴν γῆν, φυγάδες,
 Ὡς πότε θὰ ἡμεθὰ ἐξωρισμένοι;

Μία ἐκ τοῦ Χοροῦ ψάλλουσα μόνη.

Πότε, Σιών, τὰ τείχη σου θὰ ἴδω ν' ἀνεγειρῶνται;
 Καὶ νὰ ὑψοῦνται, ὦ ναοί, τοὺς ἱεροῦς σας θόλους;
 Καὶ τοὺς λαοὺς μὲ ἄσματα καὶ μὲ χοροὺς ἀδούλους
 Εἰς δόξαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ νὰ συναγειρῶνται;

Ἄπας ὁ Χορός.

Ἰορδάνου βρέματα καὶ πεδιάδες!
 Βουνὰ ἱερὰ, δεινρόφυτοι κοιλάδες,
 Ἄπο τόσα θαύματα ἠγιασμένοι!
 Ἄπο τῶν πατέρων μας τὴν γῆν, φυγάδες,
 Ὡς πότε θὰ ἡμεθὰ ἐξωρισμένοι;

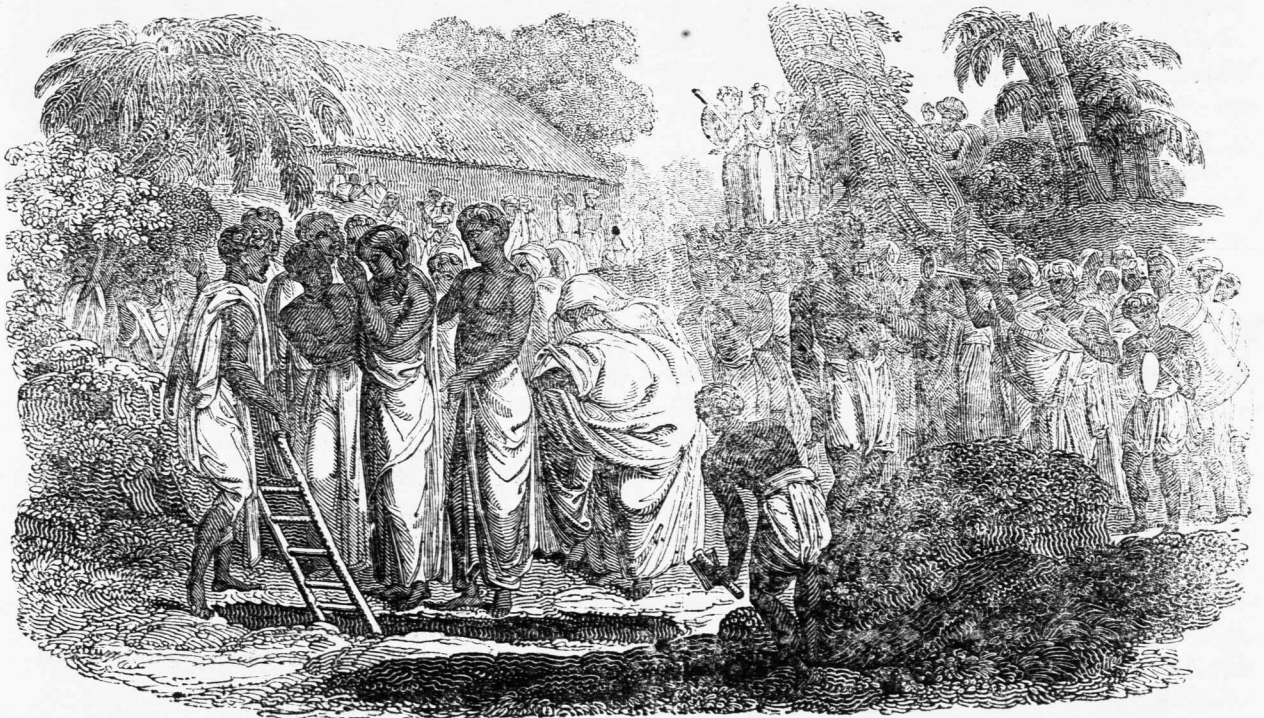
I. Δ. ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

Σιδηρόδρομος ἐνάντι τὴν Λιζέρπαλον (Λιβερποὺλ) μὲ τὸ Λονδῖνον, ἀπέχον αὐτῆς 212 μίλια. Ἐσχάτως ἡ ἀτμοκίνητος ἄμαξα διέτρεξεν ὅλον τὸν σιδηρόδρομον τοῦτον εἰς ὀλιγώτερον παρὰ ἐξ ὥρας, ἦτοι πρὸς 35 μίλια τὴν ὥραν κατὰ μέσον ὅρον· εἰς τινα ὅμως μέρη τῆς ὁδοῦ ἡ ταχύτης λέγεται ὅτι ἔφθασεν εἰς 60 μίλια τὴν ὥραν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ.

ἌΓΑΠῶ νὰ ἐπισκέπτωμαι τὰ κοιμητήρια, διότι αὐτοῦ τερπνὴ τις μελαγχολία κυριεῖε τὸν ἄνθρωπον, καὶ σκέψεις ὀφελίμοι γεννῶνται εἰς τὴν ψυχὴν. Πόσοι ἀναμνήσεις καὶ πόσοι ἐλπίδες συσσωρεύονται εἰς τὸ πνεῦμα! Ἡ νεότης μὲ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς ἔρωτας· ἡ ὄριμος ἡλικία μὲ τοὺς φιλοδόξους σκοπούς· τὸ γῆρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων· ὁ θάνατος εἰς τὸν τύπον τῆς γεννήσεως, ἢ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ξένου· ἡ αἰωνιότης μὲ τὸ ἀμυδρὸν καὶ ἀόριστον μυστηριώδες·—αἱ σκιερὰ αὐτὰ εἰκόνες, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνευγεμένοι διαλογισμοί, περῶσιν ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ ἐπανερχονται, ὡς οἱ ξένοι εἰς πανδοχεῖον. Θεωρῶν τὰ συγκυλιόμενα νέφη, καὶ τὸν ἥλιον ἀμετατρέπτως τὴν ὁδὸν αὐτοῦ βαδίζοντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πόσον φυσικὸν νὰ διαλογίζωμαι ὅτι καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους μου θέλουσι παριστάνει τὴν αὐτὴν ὄψιν, καὶ ὑπαγορεύει τὰς αὐτὰς σκέψεις—ὅτι τὰ δένδρα θέλουσι ἴστασθαι μὲ τὰ φύλλα καὶ οἱ λόφοι μὲ τὴν γλόφην των, ἀφοῦ ἐγὼ συγκαταριθμηθῶ μετὰ τῶν ἀναισθητῶς περὶζ ἔμου κοιμωμένων! Ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος νὰ στοχαζώμεθα τὸ μωρὸν καὶ τὸ ἀμαρτωλὸν τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς φιλαργυρίας, καὶ τῶν ἀναριθμητῶν παιδαριωδῶν σχεδίων καὶ φροντίδων, τὰ ὅποια σκοτίζουν ἀκαταπαύστως τὴν λάμπην τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως.

Νόμον ἂν θέλης, Ἥγεμών, δίκαιον νὰ θεσπίσης,
 Σὺ πρῶτος εἰς παράδειγμα, πρέπει νὰ τὸν τηρήσης.

Χήρα Ἰνδὴ ἐτοιμαζομένη νὰ ταφῇ ζῶσα. [Ἰδε Σελ. 1-4.]